

ΕΙΣ ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΑΠΟΥΣΑΝ.

Όσα είναι τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, κάθε ὥρα
 Τόσαις φοραῖς ὁ νοῦς μου σ' ἐνθυμᾶται.
 Κ' εἰς τ' ὄνειρόν του ἀκόμη ὅταν κοιμᾶται.
 Ζωντανᾶ σὲ θωρεῖ, καθὼς καὶ τώρα.

Μακαρία στιγμή! Εὐτυχῆς ὥρα!
 Δὲν λησμονῶ ποτέ μου: ἀλλὰ ποῦ πᾶτε
 Φιλήματα τερπνὰ; Πῶς δὲν πετᾶτε
 Νὰ φθάσεται ἕως σ' ἐμὲ καὶ ἀπ' ἄλλην χώρα;

Στὰ βουνὰ περπατῶ, ἴστην ἐρημίαν,
 Κ' εἰς ὅ,τι ἐλπίζω παρευθὺς διστάζω
 Καὶ δὲν ἔχω δι' αὐτὸ, ποτὲ ἠσυχίαν.

Τρέμω, πονῶ δι' ἐσὲ καὶ ἀναστενάζω:
 Μὲ μόνα δάκρυα τρέφω τὴν καρδίαν,
 Καὶ μ' αὐτὴν πᾶντα, τ' ὄνομά σου κράζω.